

CRIDA A UN POSICIONAMENT DE LA TOTALITAT DELS BISBES CATALANS DAVANT DEL DRET DE DETERMINACIÓ DEL POBLE DE CATALUNYA

Catalunya, com és generosament sabut, està vivint uns moments d'una enorme transcendència històrica a redós del fet cabdal de decidir el seu futur com a poble i com a nació independent de l'estat espanyol.

Els fets que s'han produït en els darrers tres anys, especialment manifestos en les sengles multitudinàries demostracions dels delers d'amplis sectors de la seva població, han comportat que totes les instàncies directores de l'opinió pública — culturals, polítiques, econòmiques, socials, esportives...— s'hagin vist empeses a fer sentir la seva veu en aquest procés tan transcendent. Des de llurs identitats pròpies, de llurs parcel·les i àmbits específics d'actuació i des de llurs propis idearis genuïns, han ofert a la societat catalana el patrimoni dels seus posicionaments i dels seus criteris raonats, cara a il·luminar la societat en el debat a redós de l'objectiu de la independència de Catalunya.

En aquest sentit resulta sorprenent que sigui la instància eclesial l'única que està restant al marge d'aquesta línia d'actuació tan inclusiva de tots els sectors de la nostra societat com acabem de mostrar. I aquí hom no pot negligir la presència, tan i tan reconfortant en aquest context, de veus que de manera individual —abat de Montserrat, bisbes de Solsona i de Girona—, sí que han actuat en conseqüència.

I aquest restar al marge com a grup esdevé quelcom d'una importància especialment rellevant car la institució eclesial catòlica, per raons òbvies d'arrelament cultural de la societat catalana en el cristianisme, té una capacitat d'incidència i d'autoritat que fa que resulti molt greu privar-li de la seva veu en aquest moment crucial. Oimés quan l'objecte de que es tracta té el seu nucli essencial en la defensa de valors d'una càrrega moral i ètica inqüestionables. La més vistent de les quals la llibertat de les persones per decidir les seves formes de vida, de governar-se com a poble, i de viure i conviure segons les seves pròpies lleis, normes i formes d'actuar lliurement establertes; no imposades.

Significativament hom constata que aquesta veu que tan necessita la nostra societat compta amb el coixí d'un patrimoni riquíssim d'arguments que autoritzen de manera inequívoca i irrefutable aquesta resposta que demanem.

Des d'instàncies laiques i des d'instàncies religioses hi ha un camp de raonament de base unívoca en el seu si més profund, que garanteixen l'autoritat que ha de tenir la veu que ara es troba tant a faltar. En el camp laic hom pot situar, sense ser exhaustius, la cabdal Declaració Universal dels Drets Humans del 1948 – “Tota persona té dret a una nacionalitat; no es podrà privar a ningú de la seva nacionalitat”. O bé la Resolució de l'ONU del 14 de desembre del 1960: “tots els pobles gaudeixen del dret de determinar lliurement, sense ingerències externes, la seva condició política”.

En el camp de l'Església Catòlica les referències són nombroses, algunes d'elles específicament sorgides des de la mateixa col·legialitat episcopal catalana com els documents: “Arrels cristianes de Catalunya” (1985); “Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nous ardors” (2007); “Al servei del nostre poble” (2011).

I des d'instàncies de màxima autoritat universal encícliques com la “Pacem in terris » de Joan XXIII (1963), i « Populorum progressio » (1967) ; o la constitució del Concili Vaticà II “Gaudium et spes” (1965. I més recentment les proclames del Papa Joan Pau II en el seu discurs a la seu de la UNESCO a París l'any 1980 en que va assenyalar:

“Els prego, senyores i senyors; amb tots els mitjans que tinguin al seu abast, vetllin per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura. Protegim-la com la nineta dels seus ulls per al futur de la gran família humana. Protegim-la! No permetin que aquesta sobirania arribi a ser presa de qualsevol interès polític i econòmic [...] No hi ha en el mapa d'Europa i del món, nacions que posseeixin una meravellosa sobirania històrica, nascuda de la seva cultura i que, amb tot, àdhuc avui estan privades de la seva total soberania?”.

Amb aquest gruix argumental -exposat només com a mostra d'un tot molt més ampli-, des de Cristianisme Segle XXI volem expressar com considerem lamentable que el bisbat català no hagi estat capaç fins ara d'assumir la responsabilitat indefugible d'oferir a la ciutadania el magisteri de la seva veu; i que, ben altrament, es mantingui reclosa en un silenci inexplicable des del punt de vista de la responsabilitat pastoral genuïna que li correspon.